

[Arne Bjerregaard]

skulle gå hen og drikke af overfladevandet, for så har jeg eller min hund overtrådt vandforsyningslovgivningen!

Fremtidens vandhaner vil altid være fyldte med sundhedsgivende og forfriskende klorvand, som vil friske min gane og mit helbredssøgende legeme i denne by, København, som er verdens navle. »Derfra min verden går«, siger eksperterne også i denne lovgivning. Jeg kan ikke lade være med at tænke på den gubbe, som jeg snakkede om, da jeg vist selv havde været med til at foranledige, at drikkevandet ikke måtte bruges af ham på hans ejendom, fordi det var sundhedsfarligt. Jeg sagde: »Per Jensen, hvor længe har du da drukket af dette vand?« »Ja, i 40 år.« »Ja men det var dog skrækeligt. Hvor gammel er du?« »Ja, jeg er kun 93.« Så jeg ved ikke, hvor sundhedsfarligt det havde været, men ud fra en global interesse kunne det selvfølgelig være hensigtsmæssigt at ændre denne vandforsyning.

Nu ved jeg nok, at mange – og selvfølgelig miljøministeren med – vil sige, at det lyder særdeles negativt. Nej, det hele virker blot forstemmende ensartet. At man skal have visse vandindvindingsregler i tæt befolkede områder som f. eks. Sjælland, det erkender jeg klart. Men det er ikke de samme problemer, som eksisterer her, som man finder i det vandrige Vestjylland, hvor vandet siver hurtigt ned. Grundvandet bliver betydelig hurtigere forøget i Vestjylland, end det gør i lerholdige områder. Enhver ved jo forhåbentlig, at i finkornede jordboniteter som f. eks. ler kan man have op til en 10-årig nedsivningstid for 1 m, mens man i andre områder har mindre end 1 måned. Det har da væsentlig betydning for grundvandsstanden i de forskellige områder. Derfor kan man ikke bruge de samme regler, ja, det ville være horribelt at bruge de samme regler.

Jeg mener, at man på andre områder i lovgivningen har taget hensyn til, at vi har haft tørkesomre. Hvis man kigger efter, kan man næsten regne ud, hvornår man får dem. Der er ganske bestemte intervaller mellem tørkesomre i dette land, og dem får vi en gang imellem. Men man kan da ikke bygge en lovgivning på tørkesomre.

Når jeg ser den eklatante fejltagelse med hensyn til kloakering, hvor man ikke nu tør erkende, at man ved at koncentrere afledningen af spildevand netop koncentrerer både

det biologiske og det kemiske affald og dermed multiplicerer forureningsgraden – det er da klart og, havde jeg nær sagt, logisk, og det er i al fald videnskabeligt bevist – og når jeg ser, at man ved mægtige vandledninger aftapper alt overfladevand og sætter pumper op i vores kloakeringssystem i et bestemt ledningsnet for at føre det ud i havet i stedet for at lade det sive ned, må jeg spørge: hvad er det dog for noget først at lede alt overfladevandet væk og bagefter lave rationering på det vand, der blev tilbage, fordi man ikke ville erkende, at hele kloakeringssystemet i dette land er en fadæse?

Jeg føler, at det er forstemmende, at man ikke vil se på naturen, som den nu engang er, og at man ikke vil bruge, jeg havde nær sagt den fornuft, som er nødvendig, når man skal lave disse ting. For vel skal vi have lovgivning, som jeg sagde, på dette område, men man tror da vel ikke fra ekspertside og fra ministeriets side, at man kan fastfryse naturen. Det er ganske umuligt. Man kan ikke konservere. Det er det, man har prøvet på i fredninger. Når jeg tænker på den dejlige vårkobjælde oppe i mit område, hvor man selvfølgelig anmeldte: »Vi har den dejlige vårkobjælde.« Hvad gør man så? Man vil konservere, man vil frede. Hvad har det resulteret i? At den er forsvundet, selvfølgelig. Og vi skal nok vare os for at fortælle, hvor vi nu har fundet den. For så forsvinder den jo også derfra. Og sådan er det med det landskabelige område. Man kan da ikke konservere levende organismer. Man kan da ikke konservere vores landsbyer f. eks. og sige: nu skal I bevare den størrelse. I det øjeblik der er stilstand i en levende organisme, er nedbrydningen allerede begyndt.

Nu er man begyndt at erkende det for vores landsbyer. Men det vil også være rimeligt, at man erkender det også på dette område, at man kan ikke konservere en vis vandbeholdning. Det er ganske umuligt. Den er der, eller den er der ikke, og forbruget spiller overhovedet ingen rolle i den største del af f. eks. Jylland. Det udgør mindre end en promille af afledningsmængden, og så mener jeg ikke, man behøver disse restriktive lovgivninger på disse områder. Man behøver det i de tæt befolkede områder, hvor boniteten er en anden end i disse områder, og det burde lovgivningen tage hensyn til.